

— *drhtljív, íva*, zitternd. Jurjevič 151. — *drhtúriti-úrim* = drhtáti. — *drípač* m. selski muzikaš. — *drípati* drípljem, po selski gosti. — *drískati* = z bičem pokati. — *drísnica* f. = driska, dripa. Kocijančič Fil. 3.209 ovo njim drisnicu zrokuje. — *drlēcgati* = mecati, mecgati. — *dríja* f. le-sena mala brana, kleine Holzegge. — *drīncati* = dregetiniti: kaj drlīncaš okolu? — *dríjak* m. luscus Habd. ad 347 slepi drljak ne hotel videti i spoznati, da na njega reč Kristuševa cilja. — *dríjast* adj. luscus, škiljast, kdor prav ne vidi. Krajačevič 270 pristapljavam kakti slep i drljast k pogledu svetlosti vekivečné Šimunič fen. 49.51. — *dríjati* eggen = branati. — *drmadína* f. celu drmadinu kruha si je vrezal. — *drmek* m. = drumen pri stiskalnici. — *drměk* m. = drmadina. — *drmeti* drmím = dremati: Vranič rob 1.214 srdce njegovo, ko je vse zdavna kakti mrtvo vu njem drmeló je, je se sprebudilo. — *drn* m. scopulus. Kocijančič fil. 3.179 po-božnost tak je vkorenjena v njeni duši bila, da kakti drni, koji su naokolu jezerišča Rieti, rastu buduč od slapov vudirani. Matakovič 2.7 ladje onde ali razdrapiju se na školjih, ali zastáneju na drneh. 39 onem brodarem vsaki bližni drn bi bil brodišče. — Pisano dérn. — *drndati* = težko hoditi, o debelem človeku. — *drníca* f. neka sliva. — *drnj* n. scopuli Jurjevič 124, 136, 155. — *drōbast* = vampast, kdor ima velik trebuh, Habd. ad 426., kmeti tem drobastem trbuhom pomozete. 698 drobasta kurva. — *drobčēbolen, lna* adj. na drobu bolan: Koc. fil. 4.24 taki k vračitelu, da od vuhkoč slezeno i drobčebolnih oslobodi, drči se. — *drōbehen lna* adj. prav droben: Šii munič prod. 33. drobehni laseki. — *drobulca* f. neka sliva drobna lik-trnulje. — *drobnika* f. neka češnja, drobna, črna, necepljena. — *drōbta* f. eine Kleinigkeit: saku drobtu joj je podteknula pod nos. — *drobulēti* = droboleti. Mikloušič izb. 170 a slaviček rani ptiček složno drobuli. — *drōncanje* n, das Schütteln. Mulih pos. 796 zato potrebno se je čuvati od težkoga zdiganja, nošenja, skákanja, tancanja, droncanja, voženja, vtekanja. — *drōnculja* f. neka debela sliva.

(Dalje prihodnjič.)

M. Valjavec.

LISTEK.

Naše škodljive rastline v podobi in besedi. V drugem snopiči tega dela, katero izdaja „Družba sv. Mohorja“, opisal je prof. M. Čilenšek zopet 114 škodljivih rastlin in na konci dodal posebno poglavje o bakterijah. Kar je naš list lani poročal o prvem snopiči, vse to se lahko reče tudi o drugem snopiči, zakaj dičijo ga prav tiste vrline: lahkoumevno, poljudno pripovedovanje, oprto na temeljito znanje, lep jezik, ki iz lahka vlada malo obdelani tvarini, in preobilica koristnih naukov, s katerimi prof.

Cilenšek spremlja opise posamičnih rastlin. Tiskano besedo pojasnjuje dokaž slik, takó da bodo „Naše škodljive rastline“ brez dvojbe popolnoma dosegle svoj namen. Za označilo posamičnih rastlin rabi g. pisatelj krasna terminologija, katere eventualna nova izdaja učne knjige o botaniki nikakor ne bode smela prezirati. Marljivemu in čislalnemu svojemu sodelavniku želimo, da bi srečno završil znamenito svoje delo!

Izvestja muzejskega društva za Kranjsko. Urejuje *Anton Koblar*. Šesti in poslednji sešitek tretjega letnika ima to-le vsebino: *Dr. M. Murko*: Tri hrvaške listine iz kostanjeviškega samostana; *A. Koblar*: Cesta čez Ljubelj in ljubeljski piramidi; *P. pl. Radics*: Valvasorjeva pisma v Londonu; *A. Koblar*: Valvasor vojak (s podobo); *J. Barle*: Pisanice iz Bele Krajine; *S. Rutar*: Iz vatikanskega arhiva; *A. Koblar*: Drobtinice iz furlanskih arhivov. Mali zapiski: Razkopavanje na Magdalenski gori; star gotski kelih v cerkvi na Tabru; zvonjenje ob hudi uri; slovstvo o domoznanstvu slovenskih dežel, nemške publikacije „muzejskega društva“, in darovi deželnemu muzeju Rudolfinumu. Sosebno zanimljivo je poročilo trebanjskega župnika Ivana Friderika Klemenca patrijarhu oglejskemu, iz katerega vidimo, da so se na Kranjskem šele leta 1599. odpravili stari oglejski misali in brevijarji ter nadomestili z rimskimi. Želimo iskreno, da bi se ta prvi slovenski arheološki in zgodovinski list v bodočem letu še bolj razcvital!

Mittheilungen des Musealvereines für Krain. Odbor muzejskega društva je koncem minulega meseca izdal šesti letnik svojih izvestij. Oba dela, zgodovinski in prirodnoznanstvi, prinašata dragocene razprave o našem domoznanstvu. Prvo razpravo v zgodovinskem delu je spisal prof. *A. Kaspret* o „gradu in graščini Soteški“ na osnovi izvirnih listin, katere je izteknil v arhivu knezov Auerspergov. Soteško graščino so imeli kot deželni fevd v 13. in 14. stoletju plemiči soteški. Po smrti moškega zaroda (1448. leta) se je Marjeta Soteška omožila z Gašperjem pl. Scheyerjem in mu prinesla graščino kot doto v zakon. Med njegovimi nasledniki slovi Erazem Scheyer, ki je leta 1529. hrabro branil Dunaj in pozneje Sinj proti turškim napadom. Po smrti Scheyerjevega moškega in ženskega zaroda so podedovali plemiči gallenberški graščino in naslov „gospodje Soteški“. Med Gallenberžani se je najbolj poslavil leta 1666. pogrofovljeni Jurij Žiga Gallenberg, ki je v okolici nakupil toliko kmetij, da je graščino razširil na dvoje. Sredi svoje gosposčine je sezidal grof Gallenberg nov krasen grad, kateremu ni bilo enakega na Kranjskem. V prostorni lepi obednici še dandanes visi njegova podoba. Leta 1793. je kupil Sotesko knez Viljem Auersperg, in dandanes je graščak soteški knez Karol Auersperg. Pisatelj je dodal svoji razpravi natančne regeste arhivnih listin, ki obsegajo mnogo dragocenega zgodovinskega gradiva sosebno za podložništvo dolenskih kmetov. Na XV. listini se čita svojeročni podpis našega Kastelca.

Drugo razpravo „Meščanska garda ljubljanska“ je spisal prof. *Julij Wallner* po mestnih arhivnih virih. Meščanska garda se je razvila iz krdele ljubljanskih meščanov, ki so se že v 17. stoletju pod poveljstvom mestnega glavarja pridno vežbali na strelišči. Leta 1711. se je današnja strelska družba odcepila, a meščanska garda je ostala do leta 1809. Pristop je bil dobrovoljen, toda zahtevalo se je od vsakega gardista, da se strogo drži vojaškega reda. Ko so v francoskih vojskah odšli vojaki iz mesta, skrbela je meščanska garda za varstvo, red in mir. Tudi pri drugih prilikah je pokazala ljubljanska garda svoje domoljubje in svojo udanost cesarski rodovini. Ko so pa leta 1809. Francozje posedli Ljubljano, odpravili so meščansko gardo, in odslej ni bilo več moči oživiti družbe.

„Starejša zgodovina Podturnskega gradu (Tivoli) pri Ljubljani“ se zove tretja razprava g. *P. pl. Radicsa*, ki je na podlagi listinskih prepisov v ces. in kr. dvorni knjižnici dunajski spisal kratko zgodovino tivolskega gradu. V 15. in 16. stoletju so se čisto